

Sygn. akt IV U 84/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lipca 2015r. w S.

odwołania Ł. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 27 listopada 2014 r. Nr (...)

w sprawie Ł. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu Ł. T. przysługuje prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 września 2017 roku.

Sygn. akt IV U 84/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 listopada 2014 r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznał Ł. T. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 października 2014 r. do dnia 30 listopada 2017 r., powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy do 30 listopada 2017 r. (decyzja k. 114 akt rentowych).

Odwołanie od w/w decyzji złożył Ł. T., wnosząc o jej uchylenie lub zmianę poprzez ustalenie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazano, że na skutek wypadku komunikacyjnego ubezpieczony doznał całkowitego porażenia splotu barkowego (wyrwanie nerwów obwodowych z rdzenia kręgowego), co spowodowało całkowity bezwład prawej ręki, w następstwie czego – pomimo częstej rehabilitacji - nastąpił prawie całkowity zanik mięśni prawej ręki. Od 2003 r. według wcześniejszych orzeczeń Lekarzy Orzeczników ZUS ubezpieczony uznawany był każdorazowo za osobę całkowicie niezdolną do pracy. W ocenie odwołującego się od dnia wypadku w 2003 r. nie nastąpiła żadna poprawa jego stanu zdrowia, a wręcz przeciwnie – nieunerwione mięśnie zanikają, nie trzymając ręki w prawidłowej pozycji, a pod wpływem jej ciężaru następuje coraz większe skrzywienie kręgosłupa. Nadto w 2013 r. ubezpieczony na skutek wypadku doznał zerwania więzadeł barku lewego. Jak wyjaśnił

ubezpieczony, kilkakrotnie próbował szukać pracy, ale ze względu, że jest praworęczny, a ta ręka jest niewładna, nie mógł znaleźć pracy, tym bardziej, że wcześniej wykonywał prace fizyczne (odwołanie, k. 1-2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na podstawę prawną i argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Wskazano, że ubezpieczony Ł. T. do dnia 30 września 2014 r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, jednak orzeczeniem z dnia 19 listopada 2014 r., które było podstawą wydania zaskarżonej decyzji, Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła u ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy, a jedynie częściową niezdolność do pracy do dnia 30 listopada 2017 r. W ocenie organu rentowego odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, uzasadniających zmianę decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 4-5 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawca Ł. T. dnia 16 września 2014 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek, k. 107-107v akt rentowych). Składając powyższy wniosek ubezpieczony był w trakcie pobierania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, która została mu przyznana na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. do dnia 30 września 2014 r. (decyzja z 18.10.2011 r., k. 104 akt rentowych).

Rozpoznając wniosek Ł. T. z dnia 16 września 2014 r. organ rentowy skierował wnioskodawcę na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 14 października 2014 r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 maja 2015 r., a jednocześnie nie jest całkowicie niezdolny do pracy (k. 110 akt rentowych).

Wnioskodawca został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 19 listopada 2014 r. ustaliła, że Ł. T. jest częściowo niezdolny do pracy do 30 listopada 2017 r. i nie jest całkowicie niezdolny do pracy (k. 113 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 27 listopada 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2017 r. (k. 114 akt rentowych).

W dniu 28 lutego 2003 r. Ł. T. w wypadku samochodowym doznał wyrwania nerwów rdzeniowych splotu barkowego prawego oraz zwichnięcia stawu barkowo-obojęzycznego prawego i złamania łopatki prawej. Leczenie operacyjne rekonstrukcyjne nerwów splotu barkowego prawego przeprowadzone dnia 13 maja 2003 r. i rehabilitacja nie przyniosły żadnej istotnej poprawy funkcji kończyny górnej prawej. W badaniu ENG wykonanym w 2003 r. stwierdzono ciężkie aksonalne uszkodzenie nerwu pachowego z oderwaniem mięśni, a przy stymulacji pozostałych nerwów splotu barkowego nie uzyskano żadnej odpowiedzi. Zespół biegłych lekarzy o specjalności neurolog i ortopeda w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu, stwierdził u ubezpieczonego porażenie wiotkie kończyny górnej prawej z jej funkcjonalną bezużytecznością w przebiegu pourazowego uszkodzenia splotu barkowego w wypadku w dniu 28 lutego 2003 r. Nadto biegli lekarze wskazali na zaniki mięśniowe obręczy barkowej i całej kończyny górnej prawej, zmiany troficzne skóry, całkowite zaburzenie czucia dotyku, bólu i temperatury kończyny górnej prawej. Ubezpieczony posługuje się jedynie kończyną górną lewą, przy czym przed wypadkiem był osobą praworęczną. Zdaniem biegłych lekarzy, badany z porażeniem kończyny górnej prawej oraz z jej funkcjonalną bezużytecznością jest dobrze zaadaptowany do wykonywania podstawowych czynności życia codziennego, ale nie do pracy zawodowej. W ocenie biegłych, nie ma możliwości zatrudnienia Ł. T. na ogólnodostępnym rynku pracy, gdyż przy wykonywaniu pracy biurowej wymagana jest sprawność manualna obu kończyn górnych, w tym chwyt oburęczny. Z opinii sporządzonej przez biegłych neurologa i ortopedy wynika, że ubezpieczony jest nadal całkowicie niezdolny do pracy zawodowej w okresie od 1 października 2014 r. do dnia 30 września 2017 r. Brak jest bowiem możliwości poprawy sprawności funkcjonalnej kończyny górnej prawej (opinia biegłych, k. 11 akt sprawy).

Ubezpieczony Ł. T. skończył 38 lat, posiada wykształcenie wyższe – licencjat z zakresu finansów i bankowości, przed wypadkiem pracował jako operator wtryskarki. Na rencie z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przebywał od dnia 28 sierpnia 2003 r. do 30 września 2014 r. (okoliczności bezsporne).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego Ł. T. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 t.j.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności bądź nie, odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 27 listopada 2014 r. wymagało ustalenia, czy u wnioskodawcy istnieje całkowita niezdolność do pracy. Kwestią sporną była okoliczność podlegająca ustaleniu, tj. czy ubezpieczony po 30 września 2014 roku w dalszym ciągu pozostaje osobą całkowicie niezdolną do pracy. Pozostałe przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy zostały spełnione przez wnioskodawcę, czego organ rentowy nie kwestionował.

Opinia biegłych lekarzy neurologa i ortopedy sporządzona w niniejszej sprawie dała podstawy do stwierdzenia, że ubezpieczony jest nadal po 30 września 2014 r. całkowicie niezdolny do pracy do dnia 30 września 2017 roku. Biegli lekarze po przeprowadzeniu badania przedmiotowego ubezpieczonego oraz analizie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy i dostarczonej przez badanego stwierdzili, że od czasu badania lekarskiego z dnia 29 września 2011 roku stan zdrowia ubezpieczonego jest stabilny, jednak nie rokuje możliwości poprawy sprawności funkcjonalnej kończyny górnej prawej. Przed wypadkiem samochodowym, który miał miejsce 28 lutego 2003 roku Ł. T. był osobą praworęczną. Zdaniem biegłych, ubezpieczony z porażeniem kończyny górnej prawej oraz z jej funkcjonalną bezużytecznością jest dobrze zaadaptowany do wykonywania podstawowych czynności życia codziennego, ale nie do pracy zawodowej. W ocenie biegłych, nie ma możliwości zatrudnienia Ł. T. na ogólnodostępnym rynku pracy, gdyż przy wykonywaniu pracy biurowej wymagana jest sprawność manualna obu kończyn górnych, w tym chwyt oburęczny.

Analizując przedmiotową opinię biegłych lekarzy neurologa i ortopedy, Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez lekarzy o specjalności odpowiadającej schorzeniom ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy i jego badaniem przedmiotowym. Opinia jest spójna i logiczna. Biegli lekarze wnikliwie zapoznali się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, przebadali ubezpieczonego, sporządzili należycie uzasadnienie swojego stanowiska, co do orzeczonej całkowitej niezdolności do pracy. W ocenie Sądu, opinia jest przekonująca i zasługuje na walor wiarygodności. Żadna ze stron nie kwestionowała wniosków płynących ze sporządzonej w sprawie opinii, w tym organ rentowy w zakreślonym terminie nie zgłosił do niej zastrzeżeń.

Ubezpieczony Ł. T. miał przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do końca września 2014 r. Co za tym idzie, Sąd za dowodem z opinii biegłych lekarzy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2014 r. do 30 września 2017 r.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.